

Dens Rørareal, naaede ikke høiere end tilsammen til 320,000 Kr. Det vil altsaa, hvis dette er en paalidelig Taxation for, hvad Værdi Rørarealet har paa St. Croix, ses, at vi ikke kunne stort over 100 Kr. pr. Acre Land, og det er en ganske overordentlig ringe Værdi paa Jord, naar vi er indre, hvilken Værdi vi have paa Jord herhjemme i Danmark. Vil man se, hvor høit man kan tagere hele Rørarealet paa St. Croix efter de ved Evangsauktionerne indvundne Erfaringer, ville vi ikke komme til en høiere Værdi end 2 Millioner Kr. for hele Jorden paa St. Croix; thi paa disse Plantager er der foruden Rørlandet, foruden de Arealer, der anvendes til Dykning af Sukkerrør, meget store Arealer, der henligge i Græs og ligesom Kvægplantagerne anvendes til Fodning af Kreaturer. Det er altsaa ikke store Værdier, der nu for Diebliffet ere tilbage paa St. Croix, dersom vi ikke kunne tagere hele Dens Jordareal, naar det bringes under Hammeren, til mere end 2 Millioner Kr. Renten af 2 Millioner Kr. er ikke nær saa meget som det, der anvendes alene til f. Ex. at beskytte Den ved Militærmilitz. Der er endnu andre Omstændigheder, der tyde paa, at Rørsukkerindustrien er i Tilbagegang. Staten eier, som bekendt, ikke saa Plantager paa St. Croix, og, efter hvad der er os meddelt, drives alle disse Plantager væsentlig med Tab ligesom mange private Plantager. Vilde vi tage Hensyn til en meget bekendt og tidligere meget produktiv Sukkerplantage, Work and Rest, som tidligere har tilhørt Staten, og som i 1870 blev overdraget til en Privatmand, jeg tror for 200,000 Kr., da vil man se, at denne Plantage stadig har givet Tab i de sidste 10 Aar, idet Statens Tilgodehavende hos den vedkommende Eier bestandig er blevet forøget. Man har begyndt med at give ham Bureaulaan, der efterhaanden ere gaaede over til at blive Prioritetlaan, saa at han nu faktisk skylder Mere til Staten, end han gjorde i 1870, da han overtog Plantagen for 200,000 Kr., og denne Plantage ses efter de Oplysninger, som foreligge, i 1861 at have været en overordentlig værdifuld og indbringende Plantage, der skal have givet et meget stort Kvantum Sukker dengang. Vil man sammenligne det Antal Pund Sukker, som Work and Rest gav dengang, med hvad andre Plantager af samme Størrelse gave, vil man se, at Udbyttet af Sukker der har været næsten det Dobbelte af, hvad det har været paa andre Plantager. Altsaa, skulde vi besvare Spørgsmaalet, om St. Croix kan bevares som sukkerrydende D alene efter de Erfaringer, som foreligge fra St. Croix selv, maatte man raade Thinget og Regjeringen til strax at lade Den falde som sukkerfrembringende D; thi disse Resultater ere virkelig suldstændig trostløse. Men dertil kommer endnu en anden Omstændighed, som ikke er fliffet til at give større Trost, og det er den, at der i det Hele taget er indtraadt en stærk Tilbagegang

med Hensyn til Sukkerrørsindustrien i de tropiske Egne. Dmtrent samtidig med, at den herfra udsendte Kommission gik til St. Croix, udsendte Engländerne en Kommission paa Begjæring af Planterne paa de britisk-vestindiske Der. Der vare nemlig Forholdene siden 1873 bleve ganske lignende som paa St. Croix. Udbyttet formindskedes, og Priserne paa Sukker daledede Aar for Aar. Jeg har ved Paanden et Udbrag af denne Kommissions Betænkning, og denne Kommission har ganske i Modsetning til den herfra udsendte Kommission taget fat paa det Spørgsmaal, som netop bør undersøges, nemlig det Spørgsmaal: Kan Rørsukkerindustrien overhovedet vedligeholdes? De Resultater, hvortil man er kommen, ere netop de samme, som de Herrer ville se anførte i vor Betænkning, nemlig at det ikke vil være muligt at opretholde Sukkerrørsdyrkingen, medmindre man kan bringe et ganske andet Udbytte ud deraf, end der hidtil har været Tilfældet, navnlig i de sidste 10, 20 Aar. At Rørsukkerindustrien er kommen i Forsald, at den ikke længer giver det Udbytte som tidligere, skyldes forskjellige sammentræffende uheldige Omstændigheder. Som en første Aarsag dertil skal jeg nævne, at man ikke alene paa de dansk-vestindiske Der, men overhovedet i Vestindien og i den Del af Amerika, hvor der har været Sukkerdyrking, har drevet det, vi her kalde Roodrift. Man har det ene Aar efter det andet berøvet Jorden Afgrøden uden at tilføre den tilstrækkelig Næring, det samme Fænomen, som Liebig har paavist som stedfindende i Tydskland, navnlig i Baiern, men ogsaa i Nordtydskland, særlig i Mecklenborg, hvor man efter i en Række af Aar at have haft en stor Afgrøde, pludselig sank ned til det halve Udbytte af, hvad man tidligere havde haft, idet Jorden var bleven træt af at frembringe Korn i samme Mængde som tidligere, fordi den ikke fik de fornødne Stoffer tilbage. Man har altsaa i disse tropiske Egne taget sig Sagen let, hvad Jorden vilde give, og den gav rigelig, indtil den pludselig sagde Stop, og Udbyttet sank, jeg vil sige f. Ex. fra 5,000 à 7,000 Pd. pr. Acre til 1,200 Pd. Det er naturligvis Hovedgrunden til, at Rørsukkerindustrien er kommen faaledes i Deladence; men samtidig dermed er der ogsaa kommet en anden Faktor, som har virket dertil. Det er en Selvsølg, at Sukkeret maatte blive dyrere i hele Verden, naar det Udbytte, der aarlig indvandes, formindskedes, og derfor maatte man skabe sig andre Resourcer til at frembringe Sukker, og i den Henseende er da navnlig Sukkerroen kommen til at Spille en Rolle. Sukkerroens Anvendelse til Sukkerproduktion kom først op under Kontinentalaffærringen under Napoleon den Store, men den har i de sidste 10, maaste 15 Aar, udviklet sig til en ganske overordentlig Hvide, idet Sman nemlig ikke alene har lært at fabricere fortrinligt Sukker af Sukkerroen, men ogsaa har fabriceret det i store Mængder. De